

SETKÁVÁNÍ

Brněnský evangelický měsíčník

2022 / 6

Královna Ester odpověděla: „Jestliže jsem získala tvou přízeň, králi, a uzná-li král za vhodné, nechť je mi na mou prosbu darován můj život a na mou žádost můj lid.“

Ester 7,3

HESLO NA ČERVEN 2022

Polož si mě na srdce jako pečeť, jako pečeť na své rámě. Vždyť silná jako smrt je láska.

Pís 8,6

ÚVODNÍK

Pečeť Ducha

V červnu budeme slavit svatodušní svátky, a jeden ze svatodušních textů v Novém zákoně reaguje po svém: Ta pečeť nám byla vtisknuta v Kristu, a je to pečeť Ducha svatého. Kristus nás zásadním způsobem poznamenává. Jednak nás ovlivňuje, inspiruje, ale také nás počítá za své, jsme jeho, chceme mu patřit. *V Kristu byla i vám, když jste uslyšeli slovo pravdy ... a uvěřili mu, vtisknuta pečeť Ducha svatého. (Ef 1, 13)* Poznamenání Duchem, pečeť Ježíše Krista v našem životě, se takto děje: Když člověk uslyší slovo, slovo pravdy. Bez lidské řeči, bez slova božího, nic takového není možné. A stejně tak to není možné bez slyšení slova, bez naslouchání.

Pravda to má dneska těžké. Málokdo v pravdu dnes věří, ale my se jí nemůžeme vzdát. Slovo pravdy působí pečeť Ducha. Život duchovní není možný bez úcty k pravdě, bez naslouchání slovu pravdivému. Dobrá, ptá se však dnešní člověk – není pravda něco relativního? Mohu vůbec něco prohlásit za jedinou pravdu? Není právě v tom problém vši nesmiřitelnosti, ideologizace, že člověk hájí jen tu pravdu svou a pravdu druhého nechce vidět? Když prohlásíme nějaké slovo za slovo boží a nějakého člověka za ztělesnění pravdy, nevede to k netoleranci, k fanatismu? Můžeme sami sebe vidět takto výlučně?

Je to samozřejmě otázka víry. Čemu a jak věřím. Poznat nějaké slovo jako pravdivé a uvěřit mu, ještě nemusí znamenat nepřátelství a nesmiřitelnost vůči ostatním. Naopak, přijmout Ducha svatého znamená jít cestou porozumění, komunikace, přátelství. Ne nadarmo si dává příběh ze Skutků apoštolských o seslání Ducha svatého velice záležet na tom, aby vyjmenoval množství národů, které najednou rozumějí a komunikují. Slyšet v Kristu slovo pravdivé a uvěřit mu, znamená přijmout Ducha, který vede dobrým směrem, k lásce, přátelství, domluvě.

Pečeť Ducha je zároveň jakési poznamenání pro budoucnost. Závdavek toho, co teprve přijde. Duch svatý nám dává zakoušet něco z budoucnosti božího království. Duch svatý nám dává ochutnat už dnes, v našich dnech, věk lásky a pokoje. Jsou to možná jen malá sousta, někdy jen drobná ochutnávka, sousto chleba, hlt vína, chtěli bychom možná více, v našem světě je málo lásky a pokoje, ale přece jen – prožívat to smíme. Čas od

času, někdy více, někdy méně. Ale naději, že směřujeme k boží slávě, už nám nikdo nemůže vzít.

Štěpán Hájek

Něco na tom bude

Porouchal se mi mobil, přesněji řečeno NĚCO jsem zmáčkla a už se mnou odmítl komunikovat. S umíněností sobě vlastní jsem se mu pokoušela domluvit, ale nereagoval. Šla jsem za kamarádkou, která je mobilně vyspělejší než já. Po chvilce přemýšlení prohlásila, že na tom NĚCO bude, ale neví co.

Moje naděje se zmenšila. Nezbylo mi nic jiného, než zajít za odborníkem operátorem. Dlužno říct, že vstřícný nebyl. Co si zas ta stará ženská vymýšlí (četla jsem z jeho výrazu).

Přešla jsem mlčky toto pokoření a tiše čekala, co bude dál. Po chvíli snažení mi sdělil, že to asi neopraví. Zavolal si kolegu, který byl vstřícnější a snažil se mně pomoci. Oba dumali, čas běžel, napětí rostlo.

Nakonec vstřícný odborník prohlásil: "Zkusíme ještě NĚCO". Zkusili a podařilo se! Asi v tom opravdu NĚCO bylo, že jsem to nevzdala.

Marie Melicharová

BYLO

Pojďme spolu – 5. ekumenická pouť jižní Moravou

Pátá ekumenická pouť se konala podle plánu v sobotu 23. dubna 2022. První pouť 14. 10. 2017 z Brna do Nosislavi a druhá 6. 4. 2019 z Nosislavi do Hustopečí směřovaly na jih, třetí 3. 10. 2020 z Hustopečí do Klobouků u Brna a čtvrtá 2. 10. 2021 z Klobouků do Žarošic vedly na východ. Letošní pouť ze Žarošic se obrátila na sever.

V 9 hodin jsme se sešli v poutním kostele sv. Anny v Žarošicích. V zahájení zaznělo, že přecházíme přes pohoří Ždánický les, kde nacházeli

útočiště pronásledovaní a které odděluje katolickou oblast na jihu od evangelické na severu. Žlutá značka nás vede údolím ke kapli sv. Floriána, kde jsme se navzájem představili, bylo nás přes padesát. Šel s námi i starosta Žarošic. Ukázal nám místo u obce Silničná, kde stával klášter – významné poutní místo. Po zrušení kláštera Josefem II. se poutní místo přestěhovalo do Žarošic. Ze staveb kláštera nic nezůstalo, materiál z budov si lidé rozebrali. Zastavujeme u Vodní kaple u studánky v obci Zdravá voda. Kvůli léčebným účinkům vody i místa zde dříve stávaly malé lázně.

Za další studánkou na konci obce odbočujeme vpravo strmě doubravou na hřeben a dále k Lichtenštejnskému památníku. Deska z roku 1908 připomíná 50. výročí panování Jana II. z Lichtenštejna. Na rozcestí U Andělíčka překračujeme silnici a klesáme údolím do zaniklé obce Konůvky. Na horním konci obce v místě bývalého kostela bratr farář Jiří Gruber odsloužil nedlouhou bohoslužbu. Přecházíme do sousedního údolí k usedlosti Jalový dvůr, kde nás čekalo občerstvení s chutnou gulášovou polévkou.

Obešli jsme Jalový rybník a vystoupali lesem k polím, za nimiž se objevila obec Heršpice s kostelem na kopci. Nejdříve jsme sešli a prohlédli si katolický kostel sv. Matouše v centru obce a pak vystoupali k evangelickému kostelu nad obcí, kde nás čekalo bohaté sladké i slané pohoštění s kávou, čajem i kalíškem slivovice. Ve zdejším kostele budoucí prezident T. G. Masaryk vstoupil do evangelické církve. Zde také byla pouť oficiálně ukončena. Plánovaného cíle vlakové nádraží Slavkov u Brna dosáhla po celkových 24 km chůze jen skupina 8 poutníků.

Přivítání v Heršpicích u Slavkova – panem starostou Karlem Kneslem

Letošní jarní pouť za krásného slunečného počasí se vydařila: putovali jsme mezi poli a jarními doubravami. Vedle příběhů míst, kterými jsme procházeli, pouť provázely poutní žalmy a písně z ekumenických zpěvníků. Díky Petru Peňázovi, otci Janu Peňázovi, faráři Jiřímu Gruberovi a všem ostatním, kteří pouť připravili a vedli. Těšíme se na další pouť.

Jan Franců

Výletní Tišnov

Pod názvem Výletní Tišnov se před více lety ustavila akce, při které členové sboru z Brna navštěvují naši kazatelskou stanici v Tišnově, aby ji takto podpořili a blíže se mohli navzájem seznámit s tišnovskými bratry a sestrami.

Tak tomu bylo po dvouleté karanténě přestávce i letos 1. května. Pět rodin s dětmi a několik jednotlivců se ráno vypravilo vlakem nebo auty z Brna. V tišnovském sborovém domě Církve adventistů s. d., kde máme už druhým rokem i my naše zázemí, připravili tišnovští kávu a čaj a malé pohoštění. Společně jsme zde slavili bohoslužby, místních dvacet účastníků doplnili výletníci na rovných padesát. Po jednoduchém obědě jsme se vydali na obvyklou vycházku do blízkého okolí Tišnova, tentokrát na tzv. Vokounovu vyhlídku nad Tišnovem. Zdatnější pak dorazili ještě dále: do Předklášteří a místního pivovárku Vorkloster.

Další vděčná příležitost ke společnému slavení bohoslužeb a sdílenému času.

Martin Horák

Školka mládeže v Miroslavi

Na přelomu dubna a května se opět uskutečnil víkendový sjezd seniorátní mládeže neboli školka. Tentokrát se nás ujal sbor v Miroslavi. Děkujeme!!!

Jako je již tradicí, celý víkend probíhal ve velmi příjemné atmosféře. Radost z opětného setkání přátel aneb bylo super, že jsme se konečně zase viděli :), společně trávený čas při sportech a procházkách, užívání si skvěle připraveného programu nebo jen večerní rozhovory a zábava při pití čaje (a taky piva).

Skvělý víkend byl završen večerním vystoupením mládežníků. Jednalo se o jedinečný koncert, při kterém jsme za doprovodu bicí, saxofonu, baskytary a kláves zpívali oblíbené svítákové písničky. Čtyři a půl hodiny! V Miroslavi nám skvěle vařili a celkově nám tam bylo moc fajn. Těšíme se na podzimní školku, která bude...? Uvidíme!

Barbora

Husovická neděle o budoucnosti sboru

V husovickém sboru nás čekají největší změny za posledních několik desítek let.

Připravovali jsme se na ně i 8. května, kdy jsme v rámci sborového dopoledne diskutovali o budoucnosti sboru a rozvojovém plánu a následně jsme při společném obědě vychutnávali připravené dobroty.

Chystáme se na to, že po 25 letech služby v našem sboru odejde v říjnu 2024 Štěpán Hájek do důchodu.

V roce 1999 k nám Štěpán přinesl řadu svých srdcových aktivit mířících k propojování víry a umění. Jako sbor jsme tomu rychle přišli na chuť a aktivity jako jsou Desert – bohoslužby v hospodě, Husovické dvorky, Hudební nešpory, Trojí porce, trojí trefa... se na velmi dlouhou dobu staly důležitou částí naší sborové identity. Jako sbor nyní přemýšlíme nad tím, zda a co z toho skončí a jaké bude další směřování sborových aktivit, které nás otevírají navenek.

V tomto přemýšlení je výbornou pomůckou Rozvojový plán sboru. Staršovstvo na třech mimořádných schůzích připravilo jeho první verzi, kterou následně předložilo členům a přátelům sboru k diskuzi. První diskuze proběhla na počátku dubna na sborovém víkendu na Vysočině a další pak při již zmíněném sborovém dopoledni. Podívat se na sbor s nadhledem a odstupem od "běžného provozu" je zajímavou a obohacující zkušeností.

Součástí diskuze byly i naše nemovitosti – změna faráře je ideální příležitostí k opravám a rekonstrukcím farního bytu a dalších prostor, což v současných podmínkách nebude jednoduché.

Mám naději, že se nám podaří všechny změny nejen ustát, ale že jimi projdeme posílení a povzbuzení.

Jaromír Klimek, kurátor

Zápis z vodáckého deníku aneb jak jsme byli na vodě

13. 5. 2022

Sešli jsme se v kempu Znojmo, sám tento kemp je zajímavý. Leží těsně u břehu Dyje, ale zároveň uprostřed města, pod bývalým Louckým klášterem. A kdo tam všechno byl? Mackovi v plném počtu, část Květonových s kamarádkou, Ondra Malach s rodinou, Jan Franců, Lubor Přikryl, Vojta Šíma a 4/5 Oukropců.

První večer byl velmi volný. V podstatě byl o tom, že jsme postavili stany, najedli se a zasedli k ohni (který jsme strastiplně zapálili bez papíru). Usínali jsme za zvuků šumějící řeky.

14. 5. 2022

Ráno nás probudila zima (alespoň některé). Posilnili jsme se snídaní a nachystali se na vyplutí. Přípravy vypadaly takto: několik aut vyjelo do cíle naší plavby, ostatní zatím v kempu balili potřebné vybavení. Sluníčko už všechno hezky prohřálo. Půjčili jsme si lodě, pádla, vesty a barely a vzhůru na vodu! Pro ty, kteří se ještě nikdy na řece neplavili, byly začátky krušné. Naštěstí jsme s sebou měli zkušeného vodáka Lubora. Ten nás také provedl prvním jezem, na kterém jsme se až na jednu výjimku nikdo nepotopili. Vylili jsme tedy vodu z lodí, vyměnili mokré za suché a hurá dál. Další plavba probíhala klidně a zkušenější vodáci si stěžovali, že je to strašnej volej. Sluníčko začínalo připékat. Při první zastávce Lubor zapůjčil chtivým zájemcům svou single kánoi (ne abyste tomu řekli kajak!). Další šupna byla dost pomalá, neboť nebyla voda. Toto poznala také dna našich lodí nemilosrdně odíraná o kameny na dně.

U třetího jezu jsme museli lodě přenést a odměnili jsme se obědem. Mnozí se stihli vykoupat, voda byla příjemná. Na tomto místě se též někteří členové výpravy dostali ke kormidlu a výsledky jejich snažení se projevily na přímosti či klikatosti jejich dráhy. Avšak všichni jsme živi a zdraví (i se sluníčkem připálenou kůží) dojeli až do cíle v Krhovicích. Odtud už po silnici zpátky do kempu.

Zbytek dne zaplnil odpočinek, jídlo a volnočasové aktivity, např. zpívání ze Svítá, hry a povídání (jak kdo). Večer byl opět zapálen oheň. Někteří dospělí se na povídání vydali do klášterního sklepa. Mladší osazenstvo jezdilo na půjčené motokáře, hrálo finské kuželky (mölkkky) a běhalo za talířem (létajícím). Usínali jsme řádně znavení a spokojení.

15. 5. 2022

V neděli jsme se nasnídali, sbalili stany a vydali se pěšky na bohoslužby ve Znojmě. Kázala sestra farářka Marta Sedláčková o bezbariérovosti víry. Výpravu jsme zakončili procházkou do centra na zmrzlinu. Dle mého byla nejlepší jahodová.

Na to, že to byla moje první voda, bylo to až překvapivě bezbolestné a těším se napřesrok.

Benjamin Oukropec

Brigáda Blažkov

Letos na jaře, druhý květnový víkend, proběhla brigáda jako každý rok. Většinou se v pátek odpoledne přijede a v neděli po obědě se odjíždí. Ale spousta lidí přijede a odjede, kdy potřebují, a i to je dobře, každá pomocná ruka se hodí. Na této brigádě nás bylo kolem pětadvaceti.

Tentokrát bylo hlavním úkolem brigády bourání balkónu na zděné budově a příprava na výstavbu nového. Ten by se měl stavět na druhé brigádě o 14 dní později.

Zatímco se někteří prali s balkónem na lešení, ostatní dláždili chodník mezi jídelnou a hřištěm. V plánu bylo také natření střech, ale to kvůli hnusnému, mokrému počasí bohužel nebylo možné. Stejně nebyla o práci nouze! Kromě dláždění a bourání je také potřeba udělat práce, které se dělají skoro na každé brigádě: povléknout postele v chatkách, pálit a sekát dříví, posekat vyrostlou travu ve školce za

jídelnou, zamést střechy a spousta dalšího. Takže nějakou práci si tu vždycky najde každý. Také je potřeba všechny hladové krky řádně nakrmit, a to je někdy opravdu velký oříšek. Dopředu se musí trefit množství jídla, tak aby vystačilo na všechny pracanty, ale zároveň moc nezbyvalo.

Brigáda, teda alespoň pro nás, není jen o práci. Večer, po práci je spousta času na zábavu. Můžete se projít do Strážku na pivo a na nanuka nebo dělat cokoli, co se vám zlíbí. Navíc tam jezdí bezva lidi, se kterými je zábava i pracovat.

I když se jedná o brigádu, kde se většinou opravdu tvrdě maká, vnímáme to jako jeden z nejlepších víkendů v roce. Vždycky se na brigády moc těšíme, jak na jarní, tak i na ty podzimní!!!

Anděla Šebestová

Zpěváci se loučí

Pěvecký sbor Cantate Domino byl po léta jednou ze složek života evangelického sboru Brno I a sdružoval zpěváky i ze sboru Brno II. Ale zatímco ostatní aktivity se po dvouleté covidové pauze s radostí obnovují, u zpívání je to jiné:

Především jsme za dva roky poněkud zestárli, vypadli ze stereotypu – jít v pátek večer do zkoušky - ale hlavně hlasy se musí cvičit, udržovat, jinak chátrají. A tak Cantate Domino po pandemii potichu, tak říkajíc „bez funusu“ skončilo.

Do sboru jsme chodili rádi a všichni jsme se shodli na tom, že po celotýdenním shonu v práci i doma jsme zde nacházeli vzpruhu, povzbuzení a radost. Sloužili jsme při bohoslužbách nejen v Brně. V létě jsme mívali soustředění v Jimramově či v Poličce, takže jsme zpívali i ve sborech na Vysočině, a jezdili jsme na zájezdy po republice i za její hranice.

Jen kratičce se vraťme k začátkům sboru a poděkujme za tu radost, kterou nám zpívání dávalo. Za skutečně kvalifikované vedení našich sbormistrů, za práci s výběrem repertoáru, za shánění a rozmnožování not, za práci s organizováním soustředění a zájezdů, za pečlivou přípravu

průvodního slova při vystoupeních, tak aby texty zpívaných písní byly také duchovním přínosem. Děkujeme za výborný kolektiv, který se ve sboru při společném snažení utvořil. Tento duch vzájemné sounáležitosti z našich vzpomínek už nevymizí.

Úplně první vystoupení malé skupinky zpěváků pod vedením Lydie Pospíšilové bylo v Betlémském kostele, a to při vánoční slavnosti 19. 12. 1993. Na Štědrý den toho roku to už bylo 23 hlasů a ty počty zpívajících stále rostly až k neuvěřitelnému číslu 40. Nacvičovalo se u jediného klavíru na Evangelické akademii v 1. patře na Opletalově a proto jsme iniciovali sbírku na zakoupení klavíru pro sborový sál. Zkoušky byly stanoveny na pátek večer a vedení bylo svěřeno varhanici a klavíristce Lydii Pospíšilové. Vedla nás po osm let a utvořil se nejen pěvecký sbor, ale i kolektiv lidí, kteří se rádi setkávali. Pravidelně a s důkladností se nacvičovalo, jezdilo se na zájezdy, a kromě zpívání jsme se v devadesátých letech také ujímali organizování sborových Silvestrů, tehdy ještě ve starém sále na Opletalově, kde se sešlo někdy i 60 lidí. Na závěr sezóny před letními prázdninami jsme se scházeli i s rodinami u někoho na zahradě při opékání buřtů, popíjení a povídání, což bylo i poděkování našim rodinám za jejich podporu a za občasnou naši nepřítomnost doma.

V roce 2001 byla naše sbormistryně nucena práci se sborem ukončit, zejména pro řadu přibývajících povinností v zaměstnání i doma, a vedení sboru se ujal Libor Nykodým, též dobrý muzikant, a všechno pokračovalo ve stejném duchu. Nikdy jsme nechtěli v našich kostelích pořádat nějaké koncerty, ale chtěli jsme bohoslužby obohacovat hudbou. Nadále to byly církevní svátky, slavnosti, jako confirmace, křty, instalace apod. V roce 2012 utrpěl náš sbormistr úraz se závažnými zdravotními důsledky, takže

po nějaký čas vypomáhali při nácviku ve zkouškách dva členové sboru, než se podařilo získat rovněž skvělého muzikanta, varhaníka Martina Grombířika, který pak zkoušky vedl buď sám, nebo ve spolupráci s uzdravujícím se Liborem. Vybíral pro nás zajímavý repertoár, připravoval úžasná rozezpívání, takže i poněkud stárnoucí amatérský sbor mohl podávat slušné výkony.

Tak tomu bylo až do pověstné pandemie. Nyní se úlohy zpívání v našem evangelickém společenství ujímá sbor Kůrovec, ke kterému se mohli někteří členové Cantate připojit.

Sborové zpívání člověka vychovává ke kolektivní součinnosti, stejně jako některé kolektivní sporty. Na každém jednotlivci zde záleží, ale současně se nikdo nesmí prosazovat, naopak se přizpůsobovat. A tak tímto děkujeme všem třem sbormistrům, že nás, amatéry, v tomto duchu vedli. Kůrovci a jeho sbormistru Martinu Grombířikovi přejeme hodně zdaru.

Ludmila Marková

Naše nejstarší píseň "Hospodine, pomiluj ny"

Také náš nový zpěvník obsahuje pod č. 747 píseň "Hospodine, pomiluj ny" se starobylým textem a nápěvem z 10. nebo 11. století. Staroslověnské výrazy naznačují, že vznikla dříve, než byl zrušen Sázavský klášter (1097). Zpívala se jako hymnus před bitvami, v kostele, při korunovacích a v rozhodujících dějinných okamžicích. (Čsl. vlastivěda IX, 34). Některé části textu mohou být dnes méně srozumitelné: *pomiluj ny* = smiluj se nad námi, *spase všeho míra* = spáso celého světa, *žizň* = úroda, hojnost, *mír* = pokoj, řád (právní i kosmický), *Krleš* - Kyrie eleison, Pane, smiluj se (srv. Ž 62,7).

Málokdo umí tuto píseň zazpívat, je obtížná, ale když si uvědomíme její dějinné zázemí, pochopíme její cenu, vystihneme lépe správné tempo a přednes a naučíme se ji s větší chutí.

Bohuslav Vik, Vyškov

STATEČNÉ ŽENY V BIBLI

Ester

Ester (Mordokajovi) poslala odpověď: „Jdi, shromažď všechny Židy, kteří jsou ve městě, a postěte se za mne. Také já a mé dívky se budeme postit. Potom půjdu ke králi, třebaže to není podle zákona. Mám-li zahynout, zahynu.“

Ester 3,16

Zpočátku to mohlo znít jako vyprávění z Tisíce a jedné noci. Překrásnou Ester prý potkalo pohádkové štěstí, stala se z ní královna.

Jenže ono to patří do příběhů Hospodinových lidí. A ti žijí ve světě velmi nepohádkovém. Není to tam ani přívětivé, ani bezpečné. Žijí tam, a nejsou tam doma.

Tak se představují Žid Mordokaj a jeho mladičká neteř Ester. Dostali se do ciziny. A s nimi další Židé rozptýlení po rozsáhlém prostoru starověkého perského království. Žili v cizím světě.

Skutečně, cizí tam nejsou oni, cizí je svět, který je obklopuje. Vzpírá se svému určení. Zanedbává záměr, který do něj vložil původce stvoření. Zastírá, že jako stvoření vzešlé z Boží ruky má od Boha směr a cíl. Je to svět, který se odcizuje sám sobě. Vynalézavě odmítá k něčemu být.

V celé biblické knize o překrásné Ester se nikde neobjeví Boží jméno. Bůh je v tom podivném světě jaksi jinak než lidé a věci. Ve světě, který je cizí, není Pán Bůh jako doma. Je svrchovaný, a tudíž je neuchopitelný. Skrývá se lidskému poručníkování. Není to jeden z předmětů, které tam najdeme a něco s nimi uděláme – podle svého.

Zato je tam velice dobře možné najít někoho, komu je Boží stvořitelské dílo protivné. I v tomto příběhu začne být velmi iniciativní protivník. Je mocný a zarputilý, vychytralý, před ničím se nezastaví. Ďábelský nepřítel lidu Hospodinova.

Znáte to: je poměrně dost lidí, co rádi přemýšlejí o ďáblovi, případně ďáblech – a v Praze i o Ďáblicích. Co prý jsou všichni zač, jak vypadají, kde se vyskytují, a co s nimi. Tady je nutno přiznat, že Písmo svaté o tom všem dohromady řekne po čertech málo. Jenom v jedné věci se docela i opakuje: zlá síla má mezi lidmi místo proto, že jí lidé znovu a znovu to místo připravují a ochotně se dávají najmout za pacholky. Ďábel se nepachtí, všecku práci lidé udělají za něj.

A tak se ti, kdo vyznávali Hospodinovo jméno, takřka nutně museli setkat se zuřivostí ďábelského protivníka. Kvůli němu jim tehdy v celé obrovské říši začalo jít o život.

Kdyby znalci dějepisu začali hledat, kdy se to tenkrát přesně stalo, hledalo by se to špatně. Ono se to stalo mnohokrát, opakovaně. Nenávist vůči Židům, připravené pronásledování, loupeže a zabíjení, to patří do dějin docela zarážejícím způsobem. A potvrzuje se tu, jak dějiny jsou to, co se děje. Tj. děje se to také dnes. Jsme uvnitř toho, ne venku, nemůžou z nás být jenom nezaujatí pozorovatelé.

Co je příčina té nenávisti? Proč se ty záchvaty zuřivosti čas od času opakují a podobají jeden druhému jak vejce vejci?

Tehdy prý to začalo, když se jeden nechtěl sehnout. Mordokaj se odmítal klanět před oním protivníkem, který byl dozajista aspoň na čas dítě štěstěny a oblíbenec bohů. Ďáblův poskok Haman, o němž se tu začalo povídat, si omotal kolem prstu krále, a ty ostatní buď zastrašil, nebo si je koupil. Ale Žida Mordokaje to nepřesvědčilo. Nevzdával mu božskou poctu. Neodevzdával se mu do neomezeného poddanství.

Kdosi zcela jiný je takový, že mu člověk může svěřit sám sebe. I když ho Židé v tomto vyprávění ani jednou nepojmenují, vědí, že je od něho svoboda. Přijde vysvobození, zdůrazní zakrátko Mordokaj své někdejší schovance – a nemyslí tím, že přijde jaksi samo od sebe, lhostejno odkud. Způsobí to jejich vysvoboditel. Sám nespátrřený, má je ustavičně na očích a na paměti.

Mocní v tomto světě chápou, že je to nebezpečné. Když nějaký člověk začne být pán, nechce žádné vocat pocat. Milostpán totiž nejlépe rozumí tomu, jak mají poddaní být poslušní. Ve všem a bez výjimky, bez odmlouvání a bez výhrad a pořád; až za hrob.

K tomu ale patří ještě jeden důvod navíc. A vůbec není zanedbatelný. Ani tenkrát nebyl z nejposlednějších. Oni ti Židé přece jenom vždycky mají jakýsi majetek, není-liž pravda. Tudíž kdo si pospíší a začne loupit první, něco si jistě ukořistí.

Už tedy bylo všecko připraveno. Důkladně, bez improvizací a bez mezer. Stačilo už jenom stanovit datum, kdy se to spustí.

Žid Mordokaj se nesehnul ani tentokrát. Začal vést podivný rozhovor s neteří Ester, toho času královnou. Nesměli přitom jeden druhého zahlédnout. Bylo nemyslitelné, aby Ester vyšla z perského královského harému. Bylo nemyslitelné, aby tam Mordokaj vstoupil. Museli si posílat vzkazy, a to co možná stručné. V té stručnosti víc vynikne, co stojí za úvahu.

Bible ty jejich antické esemesky zapsala.

Co se tedy v takové chvíli, když nebyl čas na zbytečnosti, ukázalo jako nejvíc naléhavé?

Zdá se mi, že je třeba jmenovat tři věci.

Na prvním místě je tažení proti lhostejnosti. V tomto odcizeném světě se téměř zákonitě pokaždé najdou ohrožení lidé. Je na nich vidět, že nám jde o život všem, ale na některých se to zrovna projevuje víc a jaksí názorněji.

Tvářit se, že je to zkrátka a dobře semele, no a já přece nebudu hasit, co mě nepálí, to vypadá jako způsob, jak přežít. Budu nenápadný, naučím se to. Třeba si mě nevšimnou. Někteří na to vsadí a dost možná že někomu to vyjde, případně na tom dokonce vydělá.

Ale stalo se už někdy, aspoň jednou, aby tím skutečně někdo získal nový čas pro život?

Lhostejnost poskytuje skvělou příležitost drahocenný čas utápět v nicotnosti. Probíhá to soustavně, nezadržitelně a do nejposlednějšího konce. Z času života se udělá čekárna na dávno zrušeném nádraží.

Ester, vychovaná v domě svého židovského strýce, to odkudsi věděla. Došlo jí, že tohle si vybrat nechce. Lhostejnost je životní ztráta. Vysvobození přijde. Ale jak se s tím srovná ten, kdo se rozhodl, že je mu to jedno?

Ted' to druhé: vyvrací se tu pravidlo, že pokazit něco a provinit se může člověk vždycky jenom tím, co udělá. Je to jinak. Skutečná vina může vzniknout právě i tam, kde se někdo rozhodne neudělat nic.

Žít lidsky, to v tomto odcizeném světě pokaždé znamená cosi vynaložit. Pokaždé je to v něčem napříč tomu, co se pokládá za patřičné. Nestačí nechat to tak.

Ester věděla, že bude muset jednat proti veřejnému mínění, a dokonce proti zákonu, aby se neprovinila. To, že něco nařídil král, císařpán, strana a vláda, to nestačí, aby lidé už žili lidsky. A nežít lidsky znamená všecko ztratit.

Tudy se dostáváme k třetí věci, která se tu nedá obejít. Život v tomto odcizeném světě nemůže mít člověk jenom sám pro sebe. Musí být ještě pro někoho. Svědectví Staré smlouvy, svědectví Izraele a židovského národa, to je řada pokusů vytrhnout lidi ze zahleděnosti do sebe.

A jsou to vynalézavé pokusy: Třeba tu orientální pohádku o krásné Ester nám bible převypráví jako docela drastický příběh. A prý: nepřeslechněte to. Dejte si říci, že Bůh, jakkoli neuchopitelný a skrytý, přece má svět pro lidi – a my jsme k tomu, abychom byli ti lidé. Lidé spolu a lidé před Bohem. Tedy ne abychom se tu potloukali a čekali na smrt. Máme být živi – jemu a s ním.

Jaroslav Vítek

BÝT S DRUHÝM

Proč se to stalo zrovna mně? Proč teď?

Nedávno mi řekla manželka jednoho známého: „Bůh není, protože by přece nemohl dopustit, aby můj manžel, takový hodný a slušný člověk, takto zle onemocněl.“ Mé kamarádce její lékařka při sdělování vážné diagnózy pověděla: „Hlavně neřešte vinu. Vás nábožensky založené lidi to hned napadne...“ A když jsem před pár dny pohřbíval devatenáctiletého kluka, ptal jsem se já sám: „Proč...?“

Pomohlo by nám nějaké vysvětlení ve chvíli, kdy se „všechno změnilo?“ Možná bychom díky němu zvládli nést vykojení života nebo stres s ním spojený snáz. Ale úplně si tím jistý nejsem.

To, o čem víme, že se v životě stává, o čem jsme slyšeli, je najednou tak blízko a týká se nás.

Má život nějaká pravidla, kterých bychom se mohli dovolávat, na která bychom mohli spoléhat?

Při velkých životních krizích napadnou „náboženské otázky“ často i toho, kdo si je jinak neklade: Přece to musí mít nějaký smysl. Přece musí být nějaká odpověď. Jak jsem si to zasloužil? Proč život není najednou dobrý a spravedlivý? Kde je Bůh?

Můžeme na takové otázky reagovat jinak, než se přidat k pláči, obejmout, zaraženě mlčet? Případně se přidat se ke křiku: Ano, není to fér!?

Na co se dá ještě v životě spolehnout, když se něco takového stane? Na ty náruče lidí kolem nás? Na to, že jsou kolem nás lidé, kteří jsou s námi schopni mlčet, držet nás za ruku, neříkat hlouposti; kteří nezapomenou s námi, půjdou s námi kus té nejbolestivější cesty...?

Asi leckdo z otázky „proč“ „uteče“ rychle k otázce „k čemu“. Vysvětlení přece musí existovat! Jenže často se tato reformulace děje příliš brzy a příliš povrchně. Odpověď má pak podobu laciné morálky, psychologizace apod. (Komplikovaně jsem si zlomil nohu, abych se zastavil...)

Na druhou stranu každá krize je opravdu také příležitostí k probírce vlastních zdrojů, k jejich hledání. Kdo jsem byl před tím, než se mi „to“ stalo? Nezůstávám to stále „já“ – se svými zkušenostmi, přáteli, znalosti, vírou, i když jsem byl narušen?

Kamarádčina paní doktorka měla pravdu. Dostaví se i další otázky: Co jsem komu udělal? Mohu si „za to“ sám, svým jednáním, svým způsobem života? Je to zkouška? Je to trest za něco, co jsem udělal?

A proud sebezpytu pokračuje ještě dál: Mohu se na život, na sebe, na Boha ještě spolehnout, když se mi tohle děje?

Nemám moc rád hádanky, tajemství, neznámo. A zároveň, co o životě vlastně vím, co mám pod kontrolou? Proč se dva lidé dají dohromady? Proč

se jim narodí nebo nenarodí děti? Proč tyto děti mají rozdílná obdarování, tak rozdílné povahy? Proč vypadám takto? Proč se tohle děje v mé povaze, v mé duši? Co ve skutečnosti ve svém životě řídím? Ani tomu, se kterým žiji, koho mám rád úplně nejvíc, tak často nerozumím. Život je o tajemstvích víc, než je mi příjemné, než jsem si ochoten na první dobrou připustit.

Otázek s „proč“ je plná i Bible – zvláště kniha Žalmů: Proč na mě zapomínáš, Bože? Proč musím chodit zármutkem sklíčen? Proč se ve mně úzkostně svírá moje duše? A když je těm, kdo se v ní takto ptají, nejhůř, tak se dostaví vždycky ještě někdo, kdo si přisadí: A kde je ten tvůj, ten váš Bůh? (Žalmy 22, 43, 44)

Když Ježíš visel na kříži a umíral pomalou smrtí, byli jeho nejbližší někde ve strachu schovaní, zatímco jeho nepřátelé si to užívali a pokřikovali: Tak co? Jiné jsi zachraňoval, sám sobě nepomůžeš? Kdy už se objeví andělé, kteří ti pomohou? A nakonec on sám volá k „němým nebesům“: Bože můj, proč, k čemu...? (Mk 15,34)

Člověk (někdy) chce rozumět tajemstvím života. Alespoň trochu. Krize, nemoc, narušení dosavadního mění představu o životě, kterou jsme doposud měli. Jako bychom přecházeli hranici a vstupovali do nové krajiny. Mohla by i ta být něčím zajímavá, hezká, mohli bychom v ní něco (ještě) objevit, mohlo by se otevřít něco nového? Třeba i tehdy, když se zdá, že jsme na konci života?

„Proč“ se ptá člověk, když se ocitne právě na hraně, na hranici. Jsem jenom já, je jenom to, co znám, nebo jsou i jiné odpovědi?

Otázka „proč“ nemusí být projevem deprese, čirého zoufalství, ale třeba také toho, že prostě nejsem němý. Projevem hledání něčeho, co jsem si myslel, že už mám pro sebe objeveno, ale najednou mi dochází, že je to ještě jinak... Že třeba i Bůh má jinou tvář.

Leckdy je pro nás hodně těžké unést, že Bůh nemá jen jednu tvář, že má ještě jiné podoby, než jsou ty, které jsme si s ním spojili, že není vždy otcem s rozevřenou náručí; dárce dobrých věcí. Že někdy je i Stvořitelem světa, který zůstává svou složitostí, svým bytím v přírodních řádech stále mimo naše chápání; a že je to i bezmocný odsouzenec na smrt; že jeho tvář můžeme zahlédnout v nemocných; v pečujících. Zkrátka, že je to s ním složitější.

Mám pocit, že odpovědět na otázku „proč“ jen slovem „nevím“, je trochu málo. Byť je to alespoň pravdivé. Ale že společně s druhým můžeme zkoušet otázku unést, unést tajemství, objevovat hranice neznámé země. A že se třeba odpověď vyjeví někde mezi zoufalým křikem, pláčem, objetím, opatrně šeptanou modlitbou, že se vyjeví náhle, po čase, z dlouhého ticha...

Ondřej Macek

DÍKY A PROSBY

Modlitby při bohoslužbách jsou pro řadu členů sboru velmi významné. Chtějí, aby se dotýkaly jejich životní reality, a také skrze ně chtějí vstupovat do rozhovoru s Bohem a mluvit s ním o tom, co jimi hýbe. Jak tomu lze dostát? Zde je několik myšlenek, které se zaměřují na přímluvné modlitby. O vstupní modlitbě jsme psali v minulém čísle.

Přímluvy

Bohoslužebná přímluvná modlitba spojuje díkůvzdání za minulé Boží činy (případně takto navazuje na kázání) s prosbami za přítomnost. Pohled směřuje od vlastních starostí; k církvi; k těm, kdo jsou u moci; ke světu; a k lidem v nouzi. Ne každá přímluvná modlitba se musí řídit tímto tradičním schématem, ale žádná z uvedených oblastí by neměla notoricky chybět. Modlitba je totiž pod příslibem, že Bůh slyší a nechává sebou pohnout. Karl Barth jednou řekl: *V přímluvné modlitbě máme podíl na Boží vládě ve světě.* (KD III 3, 323)

Obvykle přímluvy následují po děkovném připomenutí (anamnézi) Božích skutků. Chtěla bych navrhnout, abychom každou přímluvu začínali výslovným poděkováním za lidi, kteří přebírají odpovědnost a pracují pro lepší životní podmínky. Jejich nasazení nelze považovat za samozřejmost, také potřebují Boží osvěžující podporu, aby se neunavili.

Při přímluvách za lidi v nouzi je množství problémů téměř nekonečné. Přímluvná modlitba by však taková být neměla, jde o stručný výběr toho, co je nejaktuálnější. Můžeme předpokládat, že se i během týdne mnozí členové církve modlí nejen za sebe, ale také za druhé a „nad novinami“.

A opět vyvstává dilema: Prosby by měly být konkrétní, ale zároveň by měly dávat prostor Boží vůli a moudrosti, tj. nediktovat mu například, ať politici učiní jediné správné rozhodnutí o ukončení jaderné energetiky... Zvláště těžké je vyslovovat to, co je ve sboru kontroverzní. Při modlitbách by mělo být celé shromáždění schopno říci *amen* bez ohledu na individuální názorové rozdíly. Nicméně modlitba za uprchlíky, na které mohou mít členové sboru velmi rozdílné názory, do bohoslužby patří, stejně jako modlitba za lidi, kteří se zvláště angažují v oblasti životního prostředí. Naše teologie nám také dává témata a všechny bohoslužebné modlitby musejí být teologicky reflektovány!

V průběhu svých úvah o úvodní modlitbě jsem poukázala na to, že je třeba zkoumat, jaký obraz Boha je v ní vědomě či nevědomě vyjádřen. V přímluvách je pro změnu podrobován zkoušce náš obraz člověka. Jací se v nich objevují lidé, v jaké nouzi? Jsou tu jen jako ubohé, slabé bytosti? Mnozí chudí lidé jsou však velmi vitální a ve své situaci dokážou obdivuhodné věci. Mnoho lidí se zdravotním postižením je hrdých na to, že

dokáží dobře zvládat svůj život. I senioři jsou většinou velmi aktivní! A z návštěv u nemocných se člověk sám často vrací potěšen. Přímluva musí mít na paměti i tyto stránky a nikdy nesmí znít jaksi svrchu.

Všechny veřejné modlitby by měly brát v úvahu ambivalentnost života, zejména pokud jde o pocity: víkend je nejen vytouženým volným časem, ale pro některé i nejtěžším obdobím týdne. Den matek je nejen příležitostí k vděčnosti, ale také k odpuštění. O neděli věčnosti nejen truchlíme za „drahé zesnulé“, ale také vzpomínáme na lidi, kteří nám toho zůstali hodně dlužni, kteří se dopustili něčeho zlého a kteří nám hodně chyběli.

Když jsem přemýšlela o modlitbě při bohoslužbě, přišlo mi důležité položit si i otázku, jak jsou v bohoslužbě zastoupeni silní, úspěšní a šťastní. Ve shromáždění jsou i tací – díky Bohu! Je třeba je vždy napomínat a zavazovat? Někdy mám dojem, že musím mít téměř špatné svědomí, když nemám žádné problémy, když se mi prostě daří. Ale právě i jako šťastný člověk se chci dostat ke slovu v modlitbě – v díkůvzdání, ale také v přímluvách. Protože si velmi dobře uvědomuji, jak vratké je štěstí, jak křehká je lidská síla. I to, co dává životu lesk, by tedy mělo být pod Boží ochranou.

A nakonec ještě připomínka Ježíšova výslovného příkazu modlit se za své nepřátele. Podle mého názoru patří takové prosby také do přímluv, zvláště v době, kdy denně slýcháme zprávy o tom, jak diktátoři, teroristé, zkorumpované mocenské elity a organizovaný zločin působí po celém světě a ničí životy. Máme se za takové opovrhovatele lidskostí modlit a svěřovat je Božímu soudu, aby je napravil, a aby nás Bůh ochránil před tím, abychom se nakazili jejich nenávistí a sami se k nim stali nelidskými. Důvěra, že Bůh má skutečně moc zahřát i ta nejchladnější srdce a změnit ty, které považujeme za beznadějně případy, nám otevírá naději, která nás osvobozuje od jedu našich myšlenek na nenávist a pomstu. I v tomto případě modlitba prokazuje svou uzdravující moc.

Sylvia Bukowski, Wuppertal, přeložil Ondřej Macek.

SVĚDECTVÍ

Madeline Albrightová

* 15. května 1937, Praha Smíchov

† 23. března 2022, Washington, D.C.

Křesťané, muslimové a židé by si měli uvědomit, kolik toho mají společného. Stejně síly globalizace a změny, které vyvolávají obavy v konzervativních muslimských společnostech, vzbuzují úzkost i na Západě.

Stejně znepokojení z mizející role Boha coby pramene zákonů a průvodce životem cítí zbožný člověk v Kansasu stejně jako v Karáči, jakémkoli ortodoxním kibucu nebo na ulicích v Rijádu.

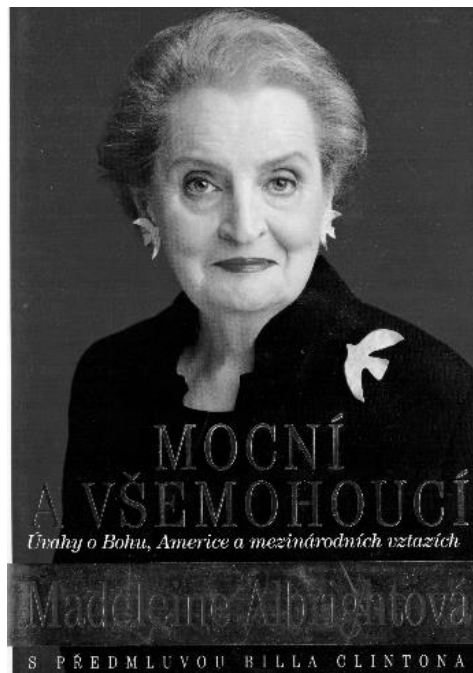
Rick Warren, populární evangelický kazatel a autor knihy *Smysluplný život* (*The Purpose-Driven Life*), označil poklidnou modernizaci islámu za hlavní mezinárodní cíl příštích dvaceti let. Souhlasím. Ale při rostoucí oblibě kreacionismu v mnoha částech americké společnosti si vůbec nejsem jistá, kdo by měl koho poučovat o nutnosti modernizace.

Konzervativní muslimové mluví o válce proti islámu. Konzervativní křesťané mají zrovna tak pocit, že jsou obléháni. Hluboce věřící rodiny na Arabském poloostrově a v jižní Asii nechtějí, aby jim Washington říkal, co mají učit své děti. Totéž ale platí o rodinách na Floridě, Aljašce a dalších místech v USA. V mnoha společnostech se lidé, kteří se přiklánějí k sekulárnějšímu vnímání světa nebo vyznávají menšinovou víru, obávají, že jim náboženská většina bude vnucovat svou vůli.

Ve Spojených státech se někteří lidé domnívají, že se ústavní hráz mezi církví a státem bortí. Na vztahu mezi islámem a Západem není pozoruhodné to, jak se od sebe lišíme, ale jak se podobáme. Měli bychom být schopni lepšího porozumění.

Při telefonickém rozhovoru jsem se na to ptala Billa Clintona. Řekl mi, že nás to přivádí k otázce, jestli jsme ochotni připustit, že nemáme patent na pravdu. V tom je, řekl mi, „jádro pudla, podstata věci“.

„Je v pořádku,“ prohlásil, „říci, že věříš, že tvé náboženství je pravdivé, dokonce pravdivější než ostatní víry, ale nemůžeš říci, že máš v tomto životě stoprocentní pravdu.“ citoval apoštola Pavla, který, když hovořil o rozdílu mezi životem pozemským a na nebesích, řekl: „Nyní vidím jako

v zrcadle, jen v hádance, potom však uzřím tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne.“

Při pozdějším rozhovoru u něj doma v Chappaqua ve státě New York mi Clinton řekl: „Pokud uznáš, že nemusíš vědět všechno, je potom těžší nacházet nějaké potěšení v ubližování druhým. Vsadil bych se, že lidé, kteří narazili s letadly do mrakodrapů, nevěří, že vidí jako v zrcadle. Ti, kdo vypalují mešity a ničí posvátná místa, nemají pocit, že poznávají jen částečně.“

Ten muž, který zabil Jicchaka Rabina, protože to byl „špatný žid“, byl absolutně přesvědčený, že ví všechno. Jsi-li věřící člověk, nemůžeš předstírat, že náboženství neovlivňuje tvé rozhodování, ale pokud budeš věřit, že znáš všechno, co lze poznat, budeš se na ostatní dívat jako na méně zbožné, méně hodnotné a méně hodné tvé úcty.

Není to tak, že by neexistovala pravda, my ji pouze neznáme celou. Většina náboženství učí vlastně totéž – jakousi duchovní integritu, která prospívá společnosti. Všem by nám bylo lépe, kdyby se rozproudila upřímná diskuse o našich neshodách a všichni by hned na začátku přiznali, že neznají absolutní pravdu.“

Korán obsahuje pasáže, které zdůrazňují něco podobného jako Clintonova citace Pavla: „Předstihujte se vzájemně v konání dobrých skutků! K Bohu se skuteční návrat vás všech, a On vás poučí o všem, o čem jste byli v rozporu.“ Při zmínce o Davidově souboji s Goliášem Korán zase nabádá: „A kdyby Bůh nechránil mezi lidmi jedny před druhými, věru by země dospěla do záhuby, však Bůh je pln laskavosti k lidstvu veškerému.“

Není to nijak nadsazené, když řekneme, že má-li být budoucnost pro kohokoliv z nás „plna laskavosti“, budou spolu muset lidé vyznávající odlišná náboženství vycházet. V tomto směru hraje ústřední roli vzdělávání. Musíme nasadit všechny prostředky na hledání a formulaci všeobecně přijatelného chápání dějin Blízkého východu, vztahů mezi islámem a Západem, náboženských systémů všech tří abrahámovských věr a zodpovězení otázky rozlišování mezi pravdou, propagandou a mýtem.

To všechno jsou značně problematické otázky, na jejichž zodpovězení bude třeba mnoho různých vstupů, přičemž nikdo nesmí přijít s jediným souborem „správných“ odpovědí. K výraznější shodě bude zapotřebí se o tolik odchýlit od hluboce zakořeněných představ, až je téměř nemožné v to doufat.

Ale dokonce i bouřlivá a bezvýsledná jednání mohou být užitečná, protože jejich účastníci odhodí slabší argumenty a budou se držet jen těch podstatnějších. Samotný dialog není žádnou zárukou míru, ale je lepší než status quo, v němž všechny strany lpí na zachování svých prastarých dogmat a odsuzují každého, kdo by je chtěl přehodnotit.

Bylo by naivní vkládat příliš důvěry do projektů, které by se daly shrnout pod titulek: „Proč spolu prostě všichni nemůžeme vycházet?“ Obvykle totiž

platí, že lidé, kteří se takových projektů účastní, žádné přesvědčování nepotřebují, a ti, kteří dělají problémy, se do nich nikdy nezapojí.

Výsledkem může být intelektuální cukrová vata – sladká a oku lahodící, ale bez jakékoliv výživné hodnoty. Koncentrace energie na tento okruh otázek má nicméně zvlášť v dnešní době svou hodnotu. Možná se nám nepodaří získat extremisty, ale můžeme umírněné aktivizovat, sjednotit a dodat jim sebedůvěru.

Madeleine Albrightová: Mocní a Všemohoucí.
Úvahy o Bohu, Americe a mezinárodních vztazích. Práh 2006
Vybral Jiří Gruber

DÍKY A PROSBY

Pane Ježíši Kriste,

s radostí si připomínáme, že jsi Pán celého světa. Přemohl jsi mocnosti zla i smrti, nikdo se ti nemůže postavit. Radujeme se z toho a voláme spolu s nebeskými zástupy: „Hoden jest ten Beránek zabitý vzít moc a bohatství i moudrost i sílu a čest a slávu i požehnání. Vlady nad světem se ujal náš Pán a jeho Mesiáš a bude kralovat na věky věků.“

Vyznáváme ovšem, Pane, že jsou chvíle, kdy podléháme pochybnostem o tvé moci a panství v tomto světě; chvíle, kdy se nám zdá, že mocnosti tohoto světa jsou silnější nežli ty. V důsledku toho pak ztrácíme radost, naše naděje se zatemňují a naše víra ochabuje.

Posiluj nás proto svým Duchem, a dej, abychom dovedli vidět dál a hloub nežli obvykle vidíme. Ukaž se nám ve své slávě, posilni naši víru, lásku i naději. A dej, abychom s radostí vyhlíželi tvůj příchod.

Vstupní modlitba při svátku Nanebevstoupení ve sboru Brno I.

BUDE

Kavárnička v Brně I

- 1. 6. Pele-mele
- 8. 6. Hudební vystoupení studentů konzervatoře
- 15.6. Sestra Věra Bednářová pohovoří o Janu Karafiátovi

O své fotografie za zajímavých míst, která o dovolené poznali, se podělí:

- 22. 6. Sestra Hela Pacasová
- 29. 6. Bratr Jan Franců

Hudební nešpory v Červeném kostele

Tentokrát pro vás máme dvě pozvání:

Na neděli 5. června. v 19 hodin - Pojd' se mnou do světa.

Písně Jiřího Bulise tlumočené do znakového jazyka uměleckou skupinou Hadn Dance. Zpívají studenti 4. ročníku muzikálového herectví z ateliéru doc. Michala Zetela. Klavírní spolupráce, aranžmá a hudební nastudování Dada Klementová. Kázání Ondřej Macek. Dobrovolné vstupné ve prospěch o.s. Naděje Brno.

Na neděli 13. června v 19 hodin – varhanní festival. V rámci festivalu vystoupí varhanice Kamila Dubska a Ensemble Serpens Cantat. Kázání Štěpán Hájek. Dobrovolné vstupné ve prospěch Handicap klubu Brno.

Festival Divadelní svět v Betlémském kostele

V rámci festivalu Divadelní svět, který se konal ve dnech 24.5.- 29.5., bylo uvedeno v Betlémském kostele divadelní představení *Zdeněk Adamec + Sebeobviňování*. První část *Sebeobviňování* proběhla v Betlémském kostele, na druhou část *Zdeněk Adamec* se diváci přesunuli do divadla Reduta. Představení se uskutečnilo v sobotu 28. května v 16:00. Hru nastudovalo Divadlo Na zábradlí. Autorem díla je Peter Handke, scéna a režie: Dušan D. Pařízek. Hráli: Samuel Finzi, Jiří Černý, Stanislav Majer, Martin Pechlát.

Marie Matoulková

Anotace z internetu:

Zdeněk se katapultoval ze světa, aby protestoval proti světu," zněla věta v románu *Zlodějka ovoce* (2017), kde se Handke poprvé zabýval postavou Zdeňka Adamce. Rakouský spisovatel Peter Handke se ve své poslední hře *Zdeněk Adamec* věnuje případu mladého muže, který se v roce 2003 upálil na Václavském náměstí. Z malého českého města na půli cesty mezi Brnem a Prahou se 5. března 2003 večer vydává osmnáctiletý školák Adamec meziměstským autobusem do české metropole. Tam se druhý den ráno na Václavském náměstí polije benzinem a zapálí. Na stejném místě se v roce 1969 upálil student Jan Palach na protest proti okupaci Československa sovětskými vojsky. Stejně jako Palach nazval svou akci „Pochodeň č. 1“, nazve Adamec svůj dopis na rozloučenou zveřejněný na internetu „Pochodeň 2003“.

Dlouho připravovaný projekt inscenování Zdeňka Adamce v režii Dušana Davida Pařízka se ovšem rozrostl. Scénická skica s názvem *Sebeobviňování*

se zaměřuje na reflexi osoby Petera Handkeho jako veřejně známé osobnosti s kontroverzní pověstí. Velkého spisovatele vyznamenaného Nobelovou cenou a zároveň provokatéra ztvární výjimečný německý herec Samuel Finzi.

Dušan D. Pařízek se do České republiky vrací režírovat po šesti letech. Zakladatel Pražského komorního divadla se již na počátku milénia etabloval na nejvýznamnějších německojazyčných scénách po celé Evropě. Pařízek je několikanásobným držitelem Nestroyovy ceny a ceny kritiků časopisu Theater heute. Na české scéně se zasloužil o řadu prvních uvedení děl Wenera Schwaba, Elfriede Jelinek, Thomase Bernharda či právě Petera Handkeho.“

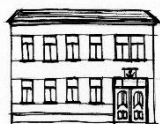
EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

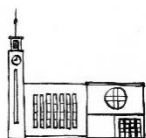
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I
Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453
email: sbor@cervenykostel.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Ondřej Macek, Iva Květonová, Jiří Gruber, faráři
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Matoulková

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II
Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák, Jarmila Řezníčková, faráři
kurátorka: Eva Kazdová
pastorační pracovnice: Marta Marková

Farní sbor ČCE v Brně-Husovicích
Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Jaromír Klimek

Farní sbor ČCE v Brně-Židenicích
Kostel Jílkova 74, fara Konečného 6, tel: 732 819 626
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelka: Radmila Včelná, farářka
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně
Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Lenka Svobodová

**Evangelická akademie,
Vyšší odborná škola sociálně právní**
Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz
Střední zdravotní škola Evangelické akademie
Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,
<http://www.eabrno.cz>
ředitelka: Renata Michálková
kaplanka: Marta Židková

Filipka: Škola příběhem - církevní základní škola
Filipinského 1, 615 00 Brno-Židenice, tel: 724 955 544
email: skolafilipka@gmail.com
<https://skolafilipka.cz>
ředitelka: Ruth Konvalinková

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Verze pro elektronickou distribuci. Ročník 2022 (XXIV).
Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák.
Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 20 Kč. Roční předplatné 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.